

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie P. O.

oskarżonego z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 marca 2024 r.,

wystąpienia Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie

z dnia 7 lutego 2024 r., sygn. akt IV K 995/23,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł**

**wniosku nie uwzględnić.**

## UZASADNIENIE

W dniu 4 grudnia 2023 r. do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie wpłynął akt oskarżenia przeciwko P. O., któremu zarzucono, że:

„1) w bliżej nieustalonym okresie, nie później niż od maja 2022 r. do 28 maja 2023 r. w S., poprzez rozmowę telefoniczną jak i przez Sądem Rejonowym Szczecin Centrum w Szczecinie kierował groźby pozbawienia życia i zdrowia K. B., co wzbudziło u pokrzywdzonej realną obawę ich spełnienia, jednocześnie w tym samym miejscu i czasie wielokrotnie znieważał K. B. używając słów powszechnie

uważanych za obelżywe i wulgarne, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2) w dniu 28 maja 2023 r. w S. (...) przed ośrodkiem szkoleniowym [...] kierował groźby pozbawienia życia i zdrowia K. B., co wzbudziło u pokrzywdzonej realną obawę ich spełnienia, jednocześnie w tym samym miejscu i czasie wielokrotnie znieważał K. B. używając słów powszechnie uważanych za obelżywe i wulgarne, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.”.

Postanowieniem z dnia 7 lutego 2024 r. w sprawie IV K 995/23, Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy P. O. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu Sąd podniósł, że w sprawie tej występują osoby wykonujące „obowiązki służbowe w siedzibie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie przy ul. [...], gdzie sprawa ma być rozpoznawana”, co jego zdaniem, uzasadnia skorzystanie z instytucji z art. 37 k.p.k. albowiem osoby te znane są sędziom Sądu właściwego do rozpoznania sprawy, sędziowie mają z nimi kontakty, „w szczególności w czasie wykonywania pracy po godzinach urzędowania sądu” i okoliczność ta może stworzyć po stronie opinii publicznej uzasadnione wątpliwości co do bezstronnego rozpoznania tej sprawy. Takie wątpliwości może budzić „bezpośredni kontakt sędziego sprawozdawcy” z osobami występującymi w przedmiotowej sprawie. Za przekazaniem sprawy w trybie art. 37 k.p.k., zdaniem Sądu, przemawia więc możliwość zaistnienia co najmniej u strony postępowania przekonania o kontaktach pomiędzy sędzią orzekającym a osobami występującymi w sprawie, „a tym samym o rozpoznawaniu sprawy w sposób nieobiektywny”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Należy pamiętać, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Sąd Najwyższy niejednokrotnie zwracał uwagę, iż zastosowanie tej instytucji może nastąpić tylko wtedy, gdy występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie. Nie każda więc okoliczność będzie skutkowała ewentualnym przekazaniem sprawy do

rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, ale tylko taka, która u postronnego i niezainteresowanego sposobem rozstrzygnięcia danej sprawy obserwatora procesu może zrodzić podejrzenie braku obiektywizmu w jej rozpoznaniu przez właściwy sąd. Zdaniem Sądu Najwyższego okoliczność taka nie zaistniała w rozważanej sprawie. Fakt, że występujące w tej sprawie osoby wykonują swoje obowiązki służbowe w siedzibie Sądu właściwego miejscowo i rzeczowo do jej rozpoznania nie uzasadnia wyrażonego we wniosku przekonania, że okoliczność ta może wywołać po stronie opinii publicznej uzasadnione wątpliwości co do jej bezstronnego rozpoznania, tym bardziej gdy zwróci się uwagę na ogólnikowość i lakoniczność zajętego stanowiska. Sąd nie uzasadnił *de facto* w jaki sposób okoliczność, że część świadków wykonująca swoje obowiązki służbowe w siedzibie Sądu, ale nie będąca jego pracownikami, mogłaby wpłynąć na brak obiektywizmu tego Sądu, czy wywoływać wątpliwości w opinii publicznej co do bezstronności w rozpoznaniu sprawy oskarżonego P. O.. W wystąpieniu Sądu nie wymienia się osób, z którymi sędziowie mają utrzymywać kontakt, nie charakteryzuje się także istoty owych kontaktów. W szczególności chodzi o argument, iż bezpośredni kontakt sędziego sprawozdawcy z osobami występującymi w sprawie może rodzić wątpliwości co do jego bezstronności. Jeśli rzeczywiście tak jest, choć nie sposób tego ocenić na gruncie wywodów zawartych w postanowieniu, to właściwą instytucją, która mogłaby zapobiec sygnalizowanym zagrożeniom winno być przewidziane w art. 42 § 1 k.p.k. żądanie wyłączenia sędziego w oparciu o przesłanki z art. 41 § 1 k.p.k.

Z powyższych powodów wystąpienie Sądu nie zasługiwało na uwzględnienie.

[PGW]

(r.g.)

